

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 859. Usque Ad Annum 887

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117875

§. 13. Responsum Hincmari Laudunensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66112)

appellabis. Ceterum nihil est, quod ti- Sæculum IX.
meas ne ob reverentiam cujuscunque bo- A. C. 871.
minis tibi nocëamus. Quoties autem ci-
tabatur, Episcopus, Presbyter, & Diaco-
nus provinciæ Remensis ad eum mitte-
batur.

Aliquis etiam Parochus ruralis, no-
mine Haimeradus, qui apud Episcopum
Laudunensem erat, & ipsius nomine
Commentarium in Concilio Attiniacen-
si obtulerat, citatus est. Et hic quidem
Presbyter Duziacum non venit, sed
Hincmarus Laudunensis post tertiam ci-
tationem obediit, & Concilium intravit.
Tum Rex Carolus iterum obtulit que-
relas, quæ Laudunensi audiente lectæ,
ipsique traditæ ab Odone Bellovacensi;
tempus quoque concessum, quo eas pen-
saret, & responderet. Aliam deinde
Epistolam Summi Pontificis Odo ei præ-
legit, in qua Papa Laudunensem objur-
gabat, quod Romam non venisset, ut
promiserat, jubebatque, Metropolitæ suo
obedientiam præstare.

§. XIII.

Responsum Hincmari Laudunensis.

Postridie Hincmarus Laudunensis ite-
rum citatur, jubetur respondere ad
Regis querelas, & Sabbato sequenti
suam defensionem producere. Hac die
elapsa rursus citatur, & monetur, com-
mentæ

c. 2.

c. 3.

sæculum IX. mentarios suos prius recipi non posse,
 A. C. 871. quam ipse causam dixisset. Tandem
 cum 14. Augusti secundo Concilium in-
 trasset, Hincmarus Remensis iussit, ut ad
 Regis querelas responderet. Tunc ve-
 ro Laudunensis exceptionem objiciens,
 c. 4. *omnibus Bonis meis, inquit, spoliatus
 sum; ideoque in hoc Concilio non respon-
 debo. Mox codicillos e sinu proferens,
 Textus de appellatione Episcoporum le-
 gere cœpit; sed dixit Concilium: Pri-
 mum responde ad ea, quæ tibi objiciun-
 tur, tum si necessarium fuerit, ad S. Se-
 dem appellare, aut libere cum Regis li-
 centia Romam ire poteris.* Hincmarus
 Laudunensis: *Omnibus bonis meis spo-
 liatus non respondebo ad ea, quæ objicitis.*
 Tum Concilio jubente, ut eos, qui ipsum
 spoliassent, nominaret, respondit: *Hoc
 noverunt Clerici isti, simulque Presby-
 teros & Diaconos Laudunenses, qui ip-
 sum comitabantur, digito ostendebat.*
 Reposuit Concilium: *Quid prohibet,
 quin ipse dicas? ætatem habes & loquendi
 licentiam.* Laudunensis: *Loquantur
 Clerici mei.* Ergo Presbyter Fagenul-
 fus, prius juramentum edere iussus, di-
 xit: *Verum est, quod Episcopo nostro li-
 bertas non sit de ulla re disponendi; cui
 Rex, viros nomina mihi, inquit, a quibus
 spoliatum dicis Episcopum tuum, atque
 ut leges statuunt, pœnas exigam.* Et Fa-
 genul-

genulfus: *Tu es ille vir, qui Episcopum* Sæculum IX.
A. C. 871.
spoliasti.

Tunc vero surgens Rex ad Concilium: *A vero alienum est, quod dicit hic Frater. Vocavi Episcopum Laudunensem ad hoc Concilium datis literis more Antecessorum meorum. Postea, cum certo scirem, homines liberos in regno meo, ipsi addictos, mihi esse infideles, scripsi comiti & præfectis meis; eos ad me mitterent. Sed Episcopus homines liberos, servosque arma capere jussit, quibus præfectis meis obsisterent. Præterea delatum fuit ad me, quod ad Concilium veniret cum omnibus suis, & armatis, non obstante, quod tam ipsi quam ceteris Episcopis præcepissem, ut paucis comitantibus venirent, quo reliqui eorum Vassalli ad arcendos a patria Normannos remanerent. Itaque Hincmaro præceperam, ne plures quam decem duodecimve viros præter Clericos & famulos ad Concilium adduceret. Rescivi autem postea, ipsum viris illis, qui mihi suspecti esse merebantur, fugæ consilium & auxilia suppeditasse thesauro Ecclesiæ onustis, quos ipse propediem secuturus esset, ne ad Concilium venire cogeretur. Quod ut probiberem nisi præfidiarios bis instructos mandatis, ut si venire vellet, eum libere iter facere sinerent, ubique autem, sed procul proficiscentem observarent,*

Carolus Rex
Episcopum
accusat.

Sæculum IX. *rent, ne illorum, qui aufugerant, vestigiis inherere possent. Ubi in banc urbem pervenit, diversorium, quod ipsi a suis paratum fuerat, adire primum noluit, cumque ei aliud prope Ecclesiam obtulisset, illud acceptavit, & mandata dedit, ut ejus sarcinæ custodirentur. Postea ad prius diversorium se contulit, quo etiam sarcinæ intactæ delatæ fuerunt. Quotiescunque vel ipse vel sui ad Ecclesiam procedere voluerunt, nemo eorum obstitit. En Clerici & Laici nobiles adstant, testes, quod vera loquar.*

Ergo testes a Rege producti audiuntur, Fagenulfus, ceterique Clerici Laudunenses, vera esse, quæ dicerent, cognoscunt; ac Episcopus Hincmarus datis responsis sibi non constabat, atque convictus est, quod illa ipsa die iussisset Irminonem Presbyterum suum calicem ex onyche auro & gemmis vestitum cum patena, a Rege Sanctæ Virgini Laudunensi dono datum, secreto accipere, ne inter sarcinas inveniretur. Quod etiam Reliquias, a Pardulo Antecessore suo Ecclesiæ donatas, inter alias crucem auream, gemmis splendentem, olim Reginæ Irmentrudis donum, & tandem chartas & monumenta Ecclesiæ suæ secum deferret.

Cum igitur Hincmarum Laudunensem urgerent, ad crucem reddendam, quam

quam apud se gestabat, dixit velle se eam reddere, si suus Metropolitae juberet. Tunc Hincmarus Remensis sagaciter prævidens, quod etiam se accusaturus esset, quasi eum spoliasset, dixit: *Non alia ratione tibi id præcipio, quam Canones statuunt.* Jussitque legi Canonem Concilii Antiocheni, in quo Bona Ecclesiæ & Bona Episcopi diserte discernuntur. Tum Rex: *Hincmarus Laudunensis accensendus est pauperibus Episcopis. Cum enim consecratus fuit, nec obolum possidebat. Avunculus ejus ipsum alebat & sustentabat ex Ecclesiæ Remensis redditibus.* Hincmarus Laudunensis respondit, agros se possedisse & servos. Sed Avunculus ejus edixit, omnia in potestate ipsius parentis & avi fuisse. Tandem Episcopus Laudunensis Crucem illam e sinu suo protractam reddidit Custodi, qui Ecclesiæ suæ thesauro præfectus erat.

Deinde cum Hincmarus Remensis juberet, ut responderet ad articulos sibi obiectos, dixit: *Non recipio judicium tuum. Sunt mihi causæ, cur te Judicem recusem. Appello ad S. Sedem.* Hincmarus Remensis respondit: *Non est accusationi locus nec contra me nec contra quemcunque, priusquam hic causam dixeris. Postquam lata fuerit sententia, ubi e re tua videbitur, appellare licebit.*
Tunc

Sæculum IX.
A. C. 871.

Hincmari
Laudunensis
causa.

Sæculum IX. Tunc literæ Hadriani Papæ ad ambos
A. C. 871. Hincmaros iterum lectæ, & Episcopus
 Laudunensis antiquam crambem reco-
 quens ait: *Non respondebo ad quamcum-
 que accusationem in hoc Concilio, nec Me-
 tropolitam meum Judicem recipiam,
 quia ipso auctore Rex me carceri de-
 dit.*

Tunc autem surgens de sede sua
 Hincmarus Remensis ad Regem, rogo te,
 inquit, *Domine! profitere, an me Aucto-
 re vel consentiente Hincmarum custo-
 diae tradi jusseris.* Rex Deum invocans
 testem negavit, id Hincmaro Remensi
 conscio factum, & addidit: *Quin potius,
 nisi Avunculi ipsius reverentia cobibitus
 fuisssem, jam annis abhinc duobus procul
 a civitate Laudunensi in arctum carce-
 rem eum misisssem, cum ægerrime homi-
 nis insolentiam ferve posssem. Et nisi ego
 temerarium e manibus meorum eripuis-
 sem, e palatio meo abstractum turpiter
 mutilassent, aut verberibus affecissent us-
 que ad necem.* Hincmaro Remensi etiam
 Odonem Bellovacensem & Hildebaldum
 Sueffionensem obsecrante, ut edicerent,
 quæ de hac re scirent, coram Concilio
 testatum fecerunt, eum nullatenus fuisse
 conscium, cum Hincmarus Laudunensis
 custodiae daretur. Duo Presbyteri &
 duo Comites, qui tunc apud Regem e-
 rant, idem affirmarunt, dicentes, *ideo
 fuisse*

fuisse missum in carcerem, quod promittere nolisset, venturum se ad proximum Concilium, & rumor serperet, eum relicta sua Ecclesia in potestatem Regis Lotharii transiturum. His auditis, visum est Concilio, Hincmarum Remensem istud a Laudunensi sibi objectum omnino diluisse, Hincmarum vero Laudunensem, calumniæ convictum, Metropolitanæ sui iudicium non posse subterfugere.

§. XIV.

Hincmarus Laudunensis damnatur.

Itaque Hincmarus Remensis, iubente Concilio, Laudunensi mandavit, ut accusationem a Rege traditam, quam habebat, manibus acciperet, & de articulo ad articulum responderet, atque illo detrectante iussit Archiepiscopus aliud Exemplar legi. Recitato primo articulo, quæsit Archiepiscopus, an Regi præstitisset iuramentum, quod ibi legebatur. Laudunensis dixit, sancta Evangelia, cum juraret, non adfuisse, & addidit; eam fidem se servasse, quam jurasset, & plura alia frivola, sexcenties Romam appellans. Tum per complures testes convincitur, quod illud iuramentum edidisset, & præterea plenissime demonstratum, vera esse, quæcunque Rex & Archiepiscopus contra ipsum attulerant. Ei igitur in Concilio insolentius clami-

Hist. Eccles. Tom. XII. K k tanti

Sæculum IX.
A.C. 871.

c. 7.

c. 8.